

"далі в побігла, мов би знав хто
за нею, - вилізла на під
і там проширла до ночі....
Оттак то насмо наших бід

урвалося. Ніхто за нами,
за Катом мовчки не жалив.
Мене ні про що не шитали,
і я нічого не повів." - -

Заловк старий. Стояли моде,
мов хмара давних, вітних бід
обігла їх душою цумом.

"Нумо ж, суди, осудіть!"

У влад шарах ві шризи:
"Сам бо, як бачим, та проіть,
то й шодила собіть та проіть!"
Рокішній чь ліх проіть

лице старого. Як зирнуця
заходіть тихо над ділом,
так тихо, радіно, токійно
застув чь ліх вітими спом.

Мирон xx

IX Посьлігна воля баби Митрихи

"Я, Кушко Іванихо, вмираю!
Що дав мні ~~Що~~ щось діндять,
щоб овою хмилка ошадять
як верне з далекого краю.
Жинали то десо на вікрай обіта,
і біткія біг нею неша,
і годі мні вше зробн шмалу шадіти
за нилі! Настунає зима,
сьні білий дорогу заносить,
мні в огех меркне вше обіт,
смерть, Кушко, находить, хоть що би Катіть,
душа вше з ротирні до дому ся просить!

"Я, Кушко Іванихо, вас прошу:
посьлігну ми вано виліть!
Освту в тії худитні, дивіть,
нать риньвіких наперани пошу.
Се я заробляла три літа,
складаноци пріє до проша,
то, Кушко, на покріб на ліні поверніте,
як с тілом розітанесь душа.

А ту в дурині розі хуїтани
і сніблон нато римських дивіть,-
се, кумко-палубко для мей дитини,
як бігнатько з вочка приїде, зберешіть!

"А, кумко Іванихо, робила
чиренько на чумишки ті,
ні смачно а вігла ні вигла,
фринжала перау на шоті....
По чень хоть шнок мій єдиний
з них користь ажурю піднасть,
замлаге за мною медяти рісними,
„на божє" за душевську дасть..."

ще гроха митриха стонала
тай вмерла в Куни у сінцах
в тот сам день, як Карта в село привізала,
що шно єї в босні від Кулі полаг.

IV VII
Галаган x)

"Мамо, мамо! Кумге Іван,
хловчик може шести літ,
подивітєя, подивіт,
маю дитво, Галаган!"

Ден ти, шноу, ^{тез} ~~то~~ ^{тої дитини?} вєрє?
Чон ти, шноу, так фринжиш?
Божє, - ти са й не вбував,
босий по сьнігу бінжиш!...

"По паний пошів ти дав,
щом з ним бжав по сьнігах,
а боюкінта він мав
черевинки на ногах..."

"Як ма дивіш, дитво даєт
так марає ми тай побіг...
А... а ді... дігнав во... мам..."

- Силку, шноу, що тобї?...
Силнїв мамє боу Гван,
мову вилко му одудїв,
з рук му вилав Галаган,
вилав на землю - і замїв.

А за тиндєнь в недїлю
пларе мати... Прошло!
пройшла кога по зілю,
бічєл зілє жівєло.

В трупї тихо шить Гван,
не бажєє бльвоє нит:
в ружи має Галаган,
що му дав пошїв пачитє.

Мирон xxx

x) Монета мігана, стовга штири центи тоштри центи а вєтр. вал